

VIRSTELE OMULUI

Despre vârstă se poate vorbi mult. Acest subiect cunoaște o amploare și o întindere care o au doar putine subiecte. Vârsta poate fi analizată dintr-un unghi psihologic cu o abordare în care se studiază dezvoltarea personală, stadiile de vârstă și relațiile dintre copilărie, cu fericirile și durerile ei, în contrast cu maturitatea și împlinirea personală. De asemenea vârsta mai poate fi analizată și din punct de vedere al sănătății. Îmbătrânirea poate apărea mai devreme la unele persoane decât la altele. Motivele sunt multiple, nutriția ori toxinele care se găsesc în aer sunt doar două exemple. Aceste abordări pot fi considerate simpliste deoarece sunt la îndemâna tuturor în cărți, studii.

O abordare mai profundă ar fi una care ar explica transformările care se petrec pe măsură ce se înaintează în vârstă, ar explica tinerețea, maturitatea, bătrânețea și greșelile, căința, iertarea și înțelepciunea(dobândită de prea multe ori prea târziu).

Până la urmă tinerețea e o greșeală, o perioadă în care se trăiește clipa de acum! Cea de ieri ori cea de mâine este insesizabilă, nu are o importanță majoră. Maturitatea e o luptă, e momentul când se trăiește pentru ziua de mâine. Cruditatea și nedreptatea lumii devin din ce în ce mai vizibile, mai profunde pe măsură ce se ajunge la bătrânețe. Aceasta e un regret, o perioadă de meditație la ce a fost mai puțin la ce va fi. De asemenea pe măsură ce se înaintează în vârstă se dobândește un simț acut al valorii timpului. Tinerii trăiesc la limită fiecare clipă, fără să se gândească la repercusiuni, fără regrete, pe când bătrânii pun timpul sub semnul nostalgiei, iradiind semnificații fiecărui moment, realizând rapiditatea și ușurința cu care se succed secunde.

Cum spunea Shakespeare " Țesătura vieții este făcută din fire amestecate, bune și rele dimpreună", bucuria se întrepătrunde cu tristețea, lupta dintre cele două evidențiind tonul vibrant al fiecărei clipe. Și deși putem lupta pentru fericire nu vom putea elimina total lucrurile rele și greșite din viață. Fiecare moment

trebuie acceptat așa cum este, fără regrete, fără acea dorință inutilă de a schimba ceva, pentru că oricât de întunecată este noaptea, există măcar o stea, există lumină, trebuie doar să avem putere să o vedem.

Oricum "nu ne este dat nouă să stăpânim toate marginile lumii, ci să facem ceea ce este în noi în anii care ne sunt hărăziți, retezând de la rădăcină răul din câmpurile pe care le cunoaștem, astfel cei care vor trăi după noi să poată avea un pământ curat pe care să-l lucreze. Ceea ce ei vor avea nu ne este dat nouă să conducem."(J.R.R. Tolkien)

Odată cu trecerea timpului se acumulează o anumită experiență, cum se spune: cel mai bun dintre profeții viitorului e trecutul. Dar ce trebuie să se facă pentru a se stăpâni această artă a profețiilor? În primul rând trebuie să se învețe din greșeli, de preferință din greșelile altora. Apoi este important exercițiul, trebuie să se aplice teoria, nu este de ajuns doar să se știe spune. Școala, relativ, acceptă doar cunoașterea unor anumite lucruri, fără a testa și abilitatea elevilor de a le aplica. Până la urmă examenele probează cunoștințele și nu capacitatea. Favorizează pe cel care poate memora pagini întregi, repete papagalicește orice manual din orice subiect, și defavorizează omul capabil care cunoaște doar subiectul său.

Unul din pașii importanți spre înțelepciune este alegerea dintre bine și rău, deoarece nu există teren neutru în Univers. Fiecare centimetru pătrat, fiecare fracțiune de secundă este cerută de Dumnezeu ori de Satan. Probabil că singura stare de libertate se găsește exact la jumătatea distanței dintre Dumnezeu și diavol, fără să aparțină nici unei părți. Dar această libertate se va destrăma, este necesară o decizie. Aceasta decizie nu presupune neapărat alegerea dintre Dumnezeu și diavol, ci dintre bine și rău, dintre lumină și întuneric.

B. Russell are o opinie care pune sub semnul întrebării înțelepciunea și experiența acumulate în viață, astfel: "dacă diavolul este cel care îi determină pe tineri să se distreze, nu e oare același personaj cel care-i convinge pe bătrâni să le condamne distracția? Și nu e ea oare condamnarea o simplă formă de excitare adecvată vârstei înaintate? Și nu e ea oare un drog care trebuie luat, ca oricare altul în doze din ce în ce mai puternice pentru a produce efectul dorit? "Și până la urmă ce oprește această dependență, moartea, acel fum negru în care dispare flacăra vieții?"

Așa a fost.

O nebunie presărată cu minuni.

Un început de viață incandescent.

Adolescența mea e un șirag de perle născute din durere.

Eu n-am trecut prin anii aceia ca adierea unui vânt de primăvară.

Eu am fost viu.

Eu am trăit la sânge fiecare clipă.

Iată de ce, acum când urmăresc un soare, care coboară liniștit în lumea de dincolo de orizont, mă

duce gândul în imperiul meu de amintiri și înțeleg că sunt un om bogat.

De aceea nu mă pot abține să afirm: "Feriți cei ce au ce să-și aducă aminte".

Gheorghe Vlăceanu

BIBLIOGRAFIE

1. Gheorghe Vlăceanu "Adolescenții veacului trecut"
2. J.R.R. Tolkien "The Lord of the Rings- The Return of the King"
3. M. Scott Peck "Psihologia minciunii"
4. Cugetări ENGLEZE